

Forår i Vigerslev

HARALD H. LUND

I.

Broens bue spænder over viadukten,
Kalveboderne kan kendes let på lugten:
tangens svøvlugt sender briser op fra stranden,
over broen, langs med stien,
ind i havekolonien.
I sin lille have graver flittigt sporvognsmanden.

Roligt vender spaden muld, og klang af stålet
blander sig med træskolyd og fugleskrålet.
Over solvarm muldjord skingrer mågers havsang.
Tryk, med næven om sin rive
véd han, hvad hans jord vil give.
Lystigt blafrer flaget på den hvide flagstang.

Livets haver vender ind mod kirkegården.
Livets pagt besegler man med kaffetåren,
og fra kvaset stiger frejdigt abelrøgen.
Flyveren går højt dér oppe
bag de sølvgrå poplers toppe.
Lærkekvidret drukner helt i motorstøjen.

Flyveren ser toget, som en orm, der kravler.
Kirkegårdens blanke, hvide marmortavler
står som små visitkort på de dødes grave.
Motordrøn, der langsomt svinder,
børn med sol på blege kinder
vinker til ham fra den lille dukkehavn.

II.

Her på kirkegården gik en dreng og drømte.
Barnegravene, de glemte og forsømte,
gav ham rummets kolde susen gennem sjælen.
Og han tog det som en gave,
at han gik i dødens have
med det gule, våde ler om støvlehælen.

Og han klappede med tynde drengelhænder
stenens due og det kolde gravgelænder.
Lytted' bange, hørte noget angstfuldt stønne.
Det var drengens første møde
med det store, tavse øde.
Dødens øjne var som sorte, dybe brønde.

Men da sprang med eet i løvets skjul en kilde.
Hjertets tøbrud kom med denne fugletrille,
livet lo igen sin lyse barnelatter.
Der var trøst i fuglesproget,
og han så i lyset noget,
som kun barnet, og de gamle folk på bænken fatter.